

Bölüm 5

Yazarlar ve Adresleri Nasıl Sıralanır?

İdarî ve meslekî kıskançlık, imparatorluk kurma ve “yayınla-veya-yok ol!” kuramını kabulleniş, cennetteki yılanların sadece birkaçıdır. Bunlar; endüstri, kontrat, kurumsallık, kuruluş gelenekleri ve düzenlemelerinin zehirli yılanlarıyla birleşerek, profesyonel yazım dünyasının yılan deliğini oluştururlar.

John H. Mitchell

İSİMLERİN SIRASI

Bilimsel makale hazırlamanın en kolay kısmı, ikincil satırların girilmesidir: yazarlar ve adresleri. Bazen!

Yazar isimlerinin sırası üzerine her gün yeni bir düello duymadım ama, başka koşullarda akli başında görünen meslektaşların, sırf kimin isminin hangi sırada olması gerektiği konusunda anlaşamadıkları için birbirinin can düşmanı olduğu olaylar biliyorum.

Doğru sıralama nasıl olur? Maalesef, üzerinde anlaşmaya varılmış veya genellikle kabul gören hiçbir kural yoktur. Bazı dergiler (zannedirim temelde İngiliz), yazar isimlerinin alfabetik sırada olmasını ister. Bu tür önemsiz, basit sıralama sisteminin önerilebilecek çok yönü vardır. Fakat alfabetik sistem, özellikle ABD’de henüz herkesin kullandığı bir sistem olmamıştır.

Geçmişte, araştırmada aktif olarak yer alıp almadığına bakılmaksızın, laboratuvar direktörünü yazar olarak koymak gibi genel bir eğilim vardı. Çoğunlukla direktör en sona (iki yazardan ikincisi, üç yazardan üçüncüsü v.b.) konmaktaydı. Sonuçta en son yer, kendiliğinden verilmiş prestij için seçilen bir yer oldu. Böylece, hiçbiri laboratuvar direktörü olmayan ve hatta hiçbiri daha deneyimli olmayan iki yazar, bu ikinci yeri paylaşamazlardı. Eğer üç veya daha fazla yazar varsa “önemli” yazar, arada bir yeri değil ilk veya son yeri isteyecekti.

Daha modern bir eğilim, yayımlanmakta olan çalışmanın ana üreticisi ve deneyimli yazarı olarak *ilk* yazarı tanımlama eğilimidir. İlk yazarın öğrenci olduğu ve ikinci (üçüncü

veya dördüncü) yazarın laboratuvar direktörü, belki Nobel almış biri olduğu zaman bile, ilk yazara “deneyimli yazar” olarak atıf yapılması ve o kişinin araştırmacının kendisini veya çoğunu yaptığıının varsayılması şimdi kabul gören bir biçimdir.

Laboratuvar direktörlerinin, kendi laboratuvarlarından çıkan her yayımlanmış makaleye kendi isimlerinin konması konusunda ısrar etme eğilimleri hâlâ bizimledir. Aynı şekilde, yani deneyler tamamlandıktan sonra cam eşyaları yıkamış olabilecek teknisyenler dahil pratik olarak laboratuvardaki herkesin yazar olarak isimlendirildiği “kirli çamaşır listesi” yaklaşımını kullanma eğilimi de öyle. Ayrıca, ortak araştırmaya eğilim sürekli artıyor. Dolayısıyla, makale başına ortalama yazar sayısı artmaktadır.

Yeni bir eğilim ve zannedirim çok iyi bir eğilim; yerleşik, deneyimli bilim adamlarının daha genç meslektaşlarına veya öğrencilerine hak (ilk isim olma) tanınmasıdır. Genç neslin bu şekilde teşviki, iyi bilim sürecini yüceltir ve zarif bir şekilde bu uygulamayı yapan, deneyimli bilim adamının karakterini ortaya koyar.

YAZARLIĞIN TANIMI

Belki şimdi yazarlar listesi sadece ve sadece, deneylerin tasarımı ve gerçekleştirilmesine aktif olarak katılan kişileri içermelidir diyerek, yazarlığı tanımlayabiliriz. Daha da ötesi, yazarlar normal olarak; ilk yazar deneyimli yazar olarak kabul görerek; ikinci yazar esas işbirliği yapan, üçüncü yazar ise ikinciye eşdeğer fakat çalışmada muhtemelen daha az katkısı olan yazar olarak, *deneylere göre* önem sırası ile listelenmelidir. Meslektaşlar veya çalışmayı yönetenler, kendilerinin şahsen iç içe olmadıkları araştırmayı anlatan çalışmalara ne isimlerinin koyulmasını istemeli ne de koyulmasına izin vermelidirler. Bir makalenin yazarı, verilen araştırma sonuçlarında entelektüel sorumluluğu olan kişi olarak tanımlanmalıdır.

Kabul etmeliyiz ki bu sorunun çözüme kavuşturulması her zaman kolay değildir. Bir makaledeki entelektüel girdiyi incelemek genellikle inanılmaz derecede zordur. Doğal olarak, bir araştırma problemi üzerinde aylar ve yıllar boyu birlikte yoğun olarak çalışanlar, özgün araştırma fikirlerini kim verdi veya deneylerin başarısında kimin parlak fikri başarının anahtarıydı diye hatırlamakta zorluk çekebilirler. Ve bu meslektaşlar, araştırma ile hiçbir ilgisi olmayan, geleneksel, “komşu laboratuvardaki bir kişi”nin ilgi çekici bir sorusu ile aniden herşeyin yerli yerine oturduğunu farkettilerinde ne yaparlar?

İsmi olan her yazarın, anlatılan çalışmaya önemli katkıda bulunmuş olması gerekir. “Önemli” kelimesiyle burada, çalışmanın yeni bilgi üreten, özgün bilimsel makale kavramını tanımlayan yönlerine atıf yapılmaktadır.

Yayımlanmış makaledeki yazarlar silsilesi, tam anlaşma ile çalışma başlamadan önce kararlaştırılmalıdır. Daha sonra, araştırmacının aldığı yöne göre bir değişiklik gerekli olabilir. Fakat bu önemli yazarlık sorununu araştırma sürecinin en sonuna bırakmak akıllıca olmaz.

Bir vesileyle, 10 veya daha fazla yazarın bir makalede (bazen sadece bir not) listelendiğini gördüm. Örneğin F. Bulos ve diğerleri (*Phys. Rev. Letters* 13: 486, 1964) tarafından bir makalede 27 yazar ve sadece 12 paragraf vardı. Böyle makaleler çoğunlukla, deneye anlamlı bir katkıda bulunmak bir yana, on kişinin bile sığamadığı çok küçük laboratuvarlardan gelir.

Yazarların ev sahibini listeye koymasında ne gözönüne alınır? Çeşitli nedenler olabilir. Fakat temel neden, hiç kuşkusuz “yayınla - veya - yok ol” sendromudur. Bazı kişiler meslektaşlarını hoş davranışlarla öyle etkin bir şekilde yola sokarlar ki, laboratuvarlarından çıkan makalelerin çoğunda veya hepsinde yazar olarak bulunurlar. Araştırma üretkenlikleri aslında zayıftır, fakat yıl sonu yayın listeleri gerçekten geniş olabilir. Bazı kurumlarda böyle şişirilmiş listeler terfi ile sonuçlanabilir. Böyle şişmeler ayrıca beceriklilik olarak kabul edilir. Yine de uygulama tavsiye edilmez. Belki bu kolaya kaçanlar, birkaç idareci kandırabilir ve anlık avantajlar kazanabilirler. Fakat iyi bilim adamlarının; ne ufacık katkıları için başka insanların isimlerinin eklenerek kendi çalışmalarının sulandırılmasına izin vereceklerinden, ne de kendi isimlerinin bir sürü yetersiz insanın isimleriyle lekelenmesini isteyeceklerinden kuşku duyarım.

Kısaca bilimsel makale, çalışmaya *ağırlıklı* olarak katkıda bulunmuş olanları listelemelidir. Çok yazarlı yaklaşımın sulandırıcı etkisi *gerçek* araştırmaları kötü etkiler (Ve eski bir yönetici-editör olarak, sansür gerektiren bu uygulamanın bilimsel literatürün kullanımı ve kontroluyla uğraşan bizleri bibliyografik kâbuslara sürüklediğini ilâve etmeden geçemiyorum). “Tıp Makalelerinde Yazarlık Konusunda İzlenecek Yollar” üzerine derinlemesine bir tartışma Huth (26) tarafından yayımlanmıştır.

SIRAYI TANIMLAMAK: BİR ÖRNEK

Belki aşağıdaki örnek, yazarlığı tanımlaması gereken kavramsal ve teknik katkı seviyesini açıklığa kavuşturmada yardımcı olur.

Varsayalım ki, bilim adamı A yeni bilgi üretecek bir seri deney tasarımı yapmış olsun ve sonra bu bilim adamı, B teknisyenine deneylerin nasıl yapılacağını göstermiş olsun. Deneyler çalışır ve bir metinle sonuçlanırsa, bilim adamı A, B teknisyeni bütün işleri yapmış olsa bile, tek yazar olmalıdır. (Kuşkusuz, B teknisyeninin yardımı Teşekkür kısmında anılmalıdır.)

Varsayalım ki deneyler yürümesin. B teknisyeni, olumsuz sonuçları bilim adamı A’ya götürsün ve şöyle bir şey desin, “Zannederim, bu Allah’ın cezası şekil değiştirmeyi, inkübasyon sıcaklığını 24°C’den 37°C’a değiştirir ve ortama serum albümini katarsak büyütebiliriz”. Bilim adamı deneyi kabul eder, deneyler bu defa istenen sonucu verir ve makale ile sonuçlanır. Bu takdirde, bilim adamı A ve teknisyen B-bu sırayla-her ikisi de yazar olarak gözükmelidir.

Bu örneği bir adım daha öteye götürelim. Varsayalım ki, 37°C deki serum albüminli deneyler çalışıyor, fakat bilim adamı A şimdi açıkça boşta kalan bir kısım olduğunu farkeder. Yani bu şartlar altında büyüme, test organizmasının bir patojen olduğunu göstermiştir. Oysaki önceki yazarlar tarafından, bu organizmanın patojenik olmadığını gösterildiği bilinmektedir. Bilim adamı A şimdi, patojenik mikrobiyolojide uzman olan meslektaşı bilim adamı C’den, bu organizmayı patojenikliği açısından denemesini ister. Bilim adamı C, test maddesini herhangi bir tıbbî mikrobiyolog’un kullanabileceği standart işlemle bir laboratuvar kobayına enjekte ederek çabuk bir deney yapar ve patojenikliği doğrular. Sonra, metine birkaç önemli cümle ilâve edilir ve makale yayımlanır. Bilim adamı A ve teknisyen B yazar olarak konur, bilim adamı C’nin yardımı Teşekkür kısmında söz edilerek anılır.

Bununla beraber varsayalım ki, bilim adamı C, bu acayip şekil değiştirmeye ilgilenir ve bu özel şekil değiştirmenin sadece fare-patojenik değil; fakat belli, nadir raslanan insan

enfeksiyonlarında uzun süredir araştırılmakta olan problem yaratıcı olduğu sonucuna götüren iyi planlanmış deney serileri yürütmeye başlar. Böylece, iki yeni veri tablosu metine eklenir ve Sonuçlar ve Tartışma kısmı yeniden yazılır. Makale bu durumda, bilim adamı A, teknisyen B ve bilim adamı C'yi, yazarlar olarak sıralanarak yayımlanır.

UYGUN VE TUTARLI BİÇİM

Yazarların isimleri bakımından tercih edilen yazılış normal olarak, ilk isim, orta ismin baş harfi ve soyadı'dır. Eğer yazar sadece, bilimde istenmeyen bir eğilim olan ismin ilk harflerini kullanırsa, bilimsel literatür karışık hale gelir. Eğer Jonathan B. Jones isimli iki kişi varsa, yazı servisleri muhtemelen bunları adresleri vasıtasıyla düzgün tutabilir. Fakat, düzinelerle insan J. B. Jones adıyla yayın yapıyorsa (özellikle, fırsat çıktıkça bazıları Jonathan B. Jones kullanırsa) tarama servisleri, işleri düzenli tutmak için ümitsiz bir şekilde uğraşiyor olurlar. Birçok bilim adamı isimlerini değiştirme çekilimine (evlilikten sonra, dini nedenlerle veya mahkeme kararıyla), yayınlarının ayrılacağını bildikleri için direnç gösterirler.

Genelde bilimsel dergiler, yazarın isminden sonra ne ünvan ne de dereceleri basarlar. "B.S." ne demek bilirsiniz. "M.S." (More of the Same)-aynısının daha çoğu. "Ph.D." (Piled Higher and Deeper)-daha yüksek ve daha derin yığılmış; "M.D." (Much Deeper)-çok daha derin demektir. Bununla beraber pek çok tıbbî dergi, isimlerden sonra dereceleri verir. Ünvanlar da çoğunlukla tıbbi dergilerde ya isim ve derecelerden sonra veya başlık sayfalarında dipnot olarak verilir. Fakat yine de tıbbî dergilerde bile derece ve ünvanlar (Dr. örneğin) atıf yapılan literatürde verilmez. Katkıda bulunacak olanlar, derginin "Yazarlara Direktifler" kısmına ve tercih edilen kullanım için derginin yeni bir sayısına bakmalıdırlar.

Eğer bir dergi hem derece hem de ünvana izin verirse, belki Leo Rosten'in (42) önerdiği gibi biraz da reklama izin verebilirdi.

Dr. Joseph Kipnis-Psikiyatir

Dr. Eli Lowitz-Proktolojist

"Şu" ve "Bu" Uzmanları

Dr. M. J. Kornblum and Dr. Albert Steinkoff

Kadın Doğum Uzmanları: 24 saat servis verilir.

ADRESLERİN LİSTESİ

Adres listesi kuralları basittir, fakat çoğunlukla uygulanmaz. Sonuçta, yazarlar adresleri ile her zaman bağdaştırılamaz. Bununla beraber genellikle karışıklık yaratan, yazarların ihmali veya komisyonun hatalarından ziyade derginin tarzıdır.

Bir yazarla, bir adres (çalışmanın yapıldığı laboratuvarın isim ve adresi) verilir. Eğer yayımdan önce yazar başka bir adrese taşınmışsa, yeni adres "şimdiki adres" dipnotunda gösterilmelidir. Herbiri farklı kurumda iki veya daha fazla yazar varsa, adresler de yazarlarla aynı sırada verilmelidir.

Temel problem, diyelim ki iki kurumdan üç yazar tarafından bir makale yayınlandığı zaman ortaya çıkar. Böyle durumlarda, her yazarın ismi ve adresi üstel olarak *a*, *b* veya *c* gibi yazarın isminden sonra, ilgili adresten önce veya sonra, uygun işareti içermelidir.

Bu kural, genellikle J. Jones Yale’de mi yoksa Harvard’da mı bilmek isteyebilecek okurlar için yararlıdır. Yazarların ve adreslerinin açıkça belirli olması, çeşitli ikincil servisler için de çok önemlidir. Bu servislerin kolay bir şekilde iş yapabilmeleri için, J. Jones tarafından yayımlanan bir makalenin Iowa State’deki J. Jones tarafından mı yoksa Cornell’deki J. Jones veya İngiltere’de Cambridge Üniversitesindeki J. Jones tarafından mı yazıldığını bilmeye ihtiyaçları vardır. Yalnızca düzgün bir şekilde yazarları belirlenebilen yayınlar atıf endekslerinde gruplanabilir.

AMAÇLAR

Adresin iki amaca hizmet ettiğini hatırlayınız. Yazarı belirlemeye yarar, yazarın posta adresini verir veya vermelidir. Posta adresi, en çok bilinen nedeni tekil kopyaların kaynağını bulma olmak üzere, birçok nedenlerden gereklidir. Birçok kurum için sokak adresi vermek kural olarak gerekli olmamasına karşın, bugünlerde posta kodu kullanılması zorunlu olmalıdır.

Bazı dergiler, “makale isteklerinin gönderileceği adres”i göstermek için Teşekkür bölümünü, dipnotları veya yıldız işaret sistemini kullanırlar. Yazarlar, dergi politikasının bu yönünün farkında olmalı ve önceden, hangi adresten kimin tekil kopyaları alıp dağıtacağına karar vermelidirler (çünkü normal olarak tekil kopyaları alan, kişiler değil kurumlardır).

Bir bilim adamı isimsiz olarak (veya mümkün olduğu kadar ona yakın) yayım yapmak istemedikçe, tam isim ve tam adres, zorunluluk olarak kabul edilmelidir.